

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Fra medlemmer af Folketinget Elisabeth Arnold, Søren Søndergaard og Flemming Kofod-Svendensen, der har orlov, har jeg modtaget meddelelse om, at de fra og med den 30. januar 2001 atter kan give møde i Tinget.

Gunhild Husums, Helge Bo Jensens og Børge Klit Johansens hverv som midlertidige medlemmer af Folketinget ophører herefter fra nævnte dato at regne.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om afholdelse af danske prøver og eksaminer i udlandet.
(Lovforslag nr. L 145).

Finansministeren (Pia Gjellerup) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 2000.
(Lovforslag nr. L 147).

Medlemmer af Folketinget Tom Behnke (FRI), Kim Behnke (FRI), Thorkild B. Fransgaard (FRI) og Kirsten Jacobsen (FRI) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om mulighed for privat øvelseskørsel forud for erhvervelse af kørekort.
(Beslutningsforslag nr. B 103).

Medlemmer af Folketinget Ole M. Nielsen (KRF), Børge Klit Johansen (KRF), Jann Sjørnsen (KRF) og Tove Videbæk (KRF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til miljø- og energiministeren:

»På baggrund af regeringens erklærede ønske om en bæredygtig udvikling bedes miljø- og energiministeren redegøre for, hvilke overvejelser man har gjort sig om tilladelsen til at bygge et butikscenter i Ørestaden, der budgetterer med at tiltrække kunder fra hele det østlige Danmark inklusive trekantområdet i Jylland.«
(Forespørgsel nr. F 35).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 31

Forespørgsel til ministeren for ligestilling [om ligeløn].

Af Anni Svanholt (SF) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 17/1 2001).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 32

Forespørgsel til udenrigsministeren [om religionsfrihedens udvikling i år 2000 i Danmarks program- og bistandssamarbejdsland].

Af Flemming Kofod-Svendensen (KRF) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 18/1 2001).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 132: Forslag til lov om ændring af lov om renter ved forsinket betaling m.v. (Loft over rykkergebyrer m.v. i forbrugerforhold).

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 13/12 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Per Kaalund (S):

Lovforslaget her, der fastsætter et generelt loft over rykkerbreve og vil skabe en klarere retsstilling, kan vi støtte fra Socialdemokratiets side.

Forslaget går jo ud på, at der højst kan opkræves rykkergebyr på 100 kr., og at man højst kan

sende det tre gange med mindst 10 dages mellemrum. Og det er vores opfattelse, at det vil give en klar retsstilling på området, idet forretningsdrivende og andre erhvervsdrivende, der har et mellemværende med en forbruger, må gøre sig klart i løbet af en eller to, maksimalt tre rykkere, om vedkommende er i stand til at betale eller ikke vil betale, og så i givet fald gå over til andre former som inkasso eller på anden vis inddrive pengene.

Der har udviklet sig en vidt forskellig praksis på området. Mange forbrugere har betalt for høje gebyrer, og der har været flere sager ved domstole og klagenæv, som viser, hvor uigenomsigtigt området er.

Man kan undre sig over, at det ikke har kunnet lade sig gøre for Forbrugerombudsmanden at komme igennem med frivillige aftaler med brancheorganisationerne. Det er forsøgt, men det har ikke kunnet lade sig gøre, og derfor har Forbrugerombudsmanden opfordret til lovgivning på området.

Jeg skal bemærke, at dette lovforslag ikke omhandler ydelser mellem borgeren og det offentlige. Der er særlig lovgivning omkring det offentlige område.

Men Socialdemokratiet kan støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er jo fuldstændig korrekt, at det her forslag ikke vedrører det offentlige område, og det er også korrekt, at der er nogle andre regelsæt for det offentlige område.

Mit spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører er: Hvorfor accepterer man gebyrer, der inden for det offentlige område lynhurtigt løber op i mere end 500 kr., når man hvad angår det private siger, at de højst må komme op på 100 kr.?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Det er således, at den lovgivning, der er på det offentlige område, gør, at der i en række tilfælde er højere gebyrer for mellemværender mellem det offentlige og borgeren. Og det ligger i, at borgerne umiddelbart ikke kan skydes fra som kunder. Altså leverandørforhold og kundeforhold mellem det offentlige og borgeren er af en helt anden karakter end mellem en privat forret-

ning og til eksempel en kunde, der køber et fjernsyn.

Derfor må der en særlig lovgivning til dér, og undersøgelser viser, at den offentlige gæld er reduceret med milliardbeløb, efter at man strammede op omkring rykkere i forhold til det offentlige, det gælder vandforbrug og daginstitutioner, og hvad der ellers er tale om. Yderligere er det en kendsgerning, at ofte vil det offentlige være meget mere på mærkerne med hensyn til at skabe aftaler med borgere, der er kommet i vanskeligheder med betaling, og få nogle ordninger. Så borgerne kan hurtigt henvende sig dér og få rimelige ordninger.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er en forkert beskrivelse af problemstillingen. Det, der gælder vedrørende gæld til det offentlige, er, at det offentlige har nogle meget strammere muligheder for at inddrive pengene ved lønindeholdelse, ved at tilbageholde i børnechecken, dramatiske ekstra muligheder, altså muligheder for bare at tage pengene selv. Så på den måde får det offentlige i sidste ende altid pengene, og det er derfor, at gælden til det offentlige er faldet.

Men det er ikke det samme, som at man skal udskrive en regning på flere hundrede kroner, bare fordi et menneske har glemt at betale lige til tiden. Bare fordi en enlig mor har glemt at betale i daginstitutionen, så kommer der straks en regning på 550 kr. oven i det skyldige beløb. Jeg forstår ikke, at Socialdemokratiet vil forsvare den retstilstand.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Det er jo oplagt, at borgeren selvfølgelig skal holde sig i god kontakt med kommunerne specielt og amterne og det offentlige i øvrigt med hensyn til at betale de ydelser, man er pligtig til at betale, og det er min opfattelse, at det går ganske fornuftigt rundt omkring.

Jeg tror også, at der vil være forståelse, hvis der så er en eller anden forglemmelse et eller andet sted, for, hvordan sådan en sag behandles. Jeg er overbevist om, at henvender borgerne sig til rette sted, hvad enten det er på socialforvaltningen eller ejendomskontoret, eller hvor det er, så får man en god og en rigtig behandling. Men det offentlige må også sikre sig, at pengene kommer hjem.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Ja, praksis viser bare, at sådan er det ikke alle steder. Det vrimler med eksempler på, at det første, borgerne hører til en forglemmelse, måske lavet af banken, er, at der kommer en ekstra-regning på flere hundrede kroner. Og den kan man ikke snakke sig fra, det er bare at betale.

Derfor er mit spørgsmål til sidst: Vil Socialdemokratiet være med til, at vi akkurat på samme måde, som vi i dag griber ind over for urimeligheder på det private område, også griber ind over for urimeligheder på det offentlige område og på det kommunale område?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg vil gerne svare hr. Frank Aaen, at for det første er det jo et andet lovgivningsområde end det, vi taler om her, det er en anden lov, men vi har ingen forestillinger om, at denne lov skal ændres. Vi mener, den er rimeligt velfungerende, for så vidt angår det offentlige.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Da vi behandlede sagen om offentlige rykkergebyrer i Kommunaludvalget, hvor Venstre og De Konservative jo sammen med regeringen sikrede, at der ikke skete nogen ændringer, diskuterede vi også, om vi dog ikke i det mindste kunne få lavet nogle etiske regler for, hvordan det offentlige kunne bære sig ad i denne her sammenhæng, simpelt hen lave nogle regler, der i hvert fald kunne sikre, at den lange række af historier, vi kunne fortælle, hvor småbeløb på 8-10 kr. gav rykkergebyrer til det offentlige i størrelsen 250 kr., man kunne risikere blev gentaget, hvis et brev var glemt eller gået forkert eller noget andet, uden nogen ankemulighed, bang, sagde det, hver gang når det skete, blev stoppet. Om vi ikke bare kunne lave nogle regler for, hvordan man kunne bruge offentlige rykkergebyrer, at der skulle være en tidsfrist eller noget andet; selv det er der ikke engang.

Det er dybt uetisk over for erhvervslivet at lave et i øvrigt fornuftigt lovforslag som det her og så være fuldkommen blottet for den mindste etiske sans for, hvilke metoder man kan anvende i det offentlige, når det kommer i hænderne på enkelte skrankepaver, som udøver dumhed gang på gang. Der er masser af eksempler, og vi kan godt samle dem sammen, hvis det er.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Til hr. Ebbe Kalnæs vil jeg sige, at jeg ikke deler opfattelsen af de ting, og jeg er overbevist om, at adskillige og mange administrationer i den kommunale verden behandler deres borgere ganske fornuftigt og godt. Og i øvrigt har vi et udpræget og udbredt kommunalt selvstyre her i landet, så hvis der er enkelte steder, hvor der måtte være problemer af den art, som hr. Ebbe Kalnæs beskriver, mener jeg, at det skal tages op lokalt. Der har man mulighederne for at drøfte, hvordan borgerne behandles i den sammenhæng.

Jeg er overbevist om, at adskillige og mange offentligt ansatte har høj etik i deres behandling af borgerne.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Nu skal hr. Per Kaalund jo ikke få held til at få vendt det her til, at jeg skulle have sagt, at offentligt ansatte i kommunerne ikke er ordentlige mennesker og ikke gør deres arbejde godt. Det gør de almindeligvis, helt sikkert. Men når jeg tænker på, i hvor mange andre situationer vi her i Folketinget har travlt med at regulere den enkelte kommunes råderum ud over alle bredder, og vi så ikke engang på sådan et ganske almindeligt retsligt område, som det her jo på en eller anden anden måde er, bare kan lave de mest elementære etiske regler for, hvordan man kan anvende det her. Vi har jo de der eksempler.

Hvis nogen privat virksomhed på noget tidspunkt ville optræde som i de eksempler, der er rullet op tidligere, så ville vi have banket dem på plads for længst. Derfor synes jeg, at det var ret uhyggeligt at opleve, da vi havde debatten sidste gang, at man ikke ville røre ved så meget som det mindste. Og eksemplerne er der, historierne er der.

Og så vil jeg gerne spørge hr. Kaalund: Er det ikke tit mennesker i en vanskelig situation, det rammer, når det offentlige bruger en gebyrpolitik, som de gør?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Med hensyn til de offentligt ansatte, så mener jeg, det var hr. Ebbe Kalnæs selv, der brugte udtrykket skrankepaver. Det var ikke mig. Og det er da korrekt, at der er borgere, der til stadighed og ofte er i vanskeligheder med betaling af deres skyldigheder til kommuner specielt og også an-

dre offentlige institutioner. Det er der altså lovgivet om, og jeg føler mig overbevist om, at det behandles rigtigt og korrekt mange steder.

Det, dette lovforslag drejer sig om, er at få saneret hele det uoverskuelige og uigennemsigtige område, der er tale om i den private sektor.

Formanden:

Hr. Knud Enggaard som ordfører.

Knud Enggaard (V):

Debatten om justitsministerens forslag om lov om renter ved forsinket betaling har jo allerede på nuværende tidspunkt vist, at der er nogen interesse omkring sagen, og jeg forstår godt hele baggrunden. Når forbrugerombudsmanden har mange klager på sådan et område, så er han selvfølgelig interesseret i, at man får en lovregulering af området. Det vil en række andre også være. Der vil også være kredse i erhvervslivet, der er interesseret i det, lige så vel som der er tydelige kredse, som synes, at det er et indgreb i prisdannelsen her og i den almindelige markeds mekanisme, som man skulle have holdt sig fra.

Men selve forslaget om at maksimere til 100 kroner højest tre gange er jo et klart forslag. Det, der er spørgsmålet, er: Hvad er omstændighederne, hvad er konsekvenserne, hvordan vil det komme til at udvikle sig?

Vi har en kraftig forskel her imellem det fornufterlige område, som justitsministerens forslag vedrører, og så det offentlige område, det vil sige statens opkrævninger, kommunernes koncessionerede selskabers opkrævninger. De er omfattet af hidtil gældende regler. Og det betyder jo, at man dér i dag typisk har et gebyr på 250 kr. pr. gang.

Den situation har Folketinget jo medvirket til. Først i begyndelsen af 1990'erne og senere under den nuværende regering er det forhøjet til 250 kr., og det vil vi jo klart kunne få belyst i udvalget har haft en væsentlig effekt på mønstret i kommunerne. Deres udstående fordringer er nedbragt med et milliardbeløb, en omstændighed, som vi jo da skal huske at sige, hvem der egentlig har haft fordel af. Det har kommunerne jo egentlig ikke. Det har finansministeren, som i forbindelse med de kommunale forhandlinger inddrager en sådan fordel, når lovgivningen giver kommunerne mulighed for at mindske deres udgifter. Jeg kan ikke huske tallet for, hvor meget finansministeren har hentet på den konto, men det kan vi jo få belyst i udvalget.

Det er vel også en af forklaringerne på, at justitsministeren lader tingene være, som de er, i den offentlige sektor, for finansministeren vil jo givet fald skulle betale kommunerne et beløb ved den kommende årlige forhandling for den mulighed, som de her undgår, og for den forskydning i deres tilgodehavender, der sker.

Ministerens har i tidligere kommentarer til det spørgsmål henholdt sig til, at det offentlige ikke selv vælger sine kunder, at de har en leveringspligt i forhold til en række ydelser. Til gengæld har det offentlige efterhånden også fået gode muligheder for at indeholde skyldige beløb i lønnen hos arbejdsgiveren, og det har ført til mærkbare resultater, som jeg netop har sagt.

Vi har nogle bekymringer i Venstre med hensyn til forslaget:

Spørgsmålet melder sig, om beløbsstørrelsen på 100 kr. vil føre til, at flere virksomheder straks tager det maksimale gebyr for at sikre sig mod større omkostninger, der følger med de senere rykkere. En maksimalpris bliver let til en minimumspris, som opkræves for en sikkerheds skyld. I andre tilfælde er 100 kr. ikke nok til at dække de faktiske omkostninger, og det vil vi utvivlsomt få belyst under udvalgsarbejdet fra en række af de berørte brancher.

Spørgsmålet er, også når man tager i betragtning, hvad det er for en hvepserede, justitsministeren her stikker hånden ned i, om justitsministeren burde have tøvet lidt med denne sag eller eventuelt have modereret den. Man kunne forestille sig, at gebyret maksimalt kunne have gældens størrelse. I dag er der ofte et misforhold imellem en lille gældspost og et kraftigt gebyr. Det kunne være en rimelig justering. Men jeg skynder mig at sige, at det naturligvis ikke vil gælde postvæsenet, hvor en gældspost på 25 øre jo nemt fører til en regning på omkring 30-40 kr.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg er faktisk enig i en hel del af hr. Knud Enggaards betragtninger, men mit spørgsmål går ud på, om Venstre positivt vil overveje, at vi også regulerer på det offentlige område, så vi får forhindret nogle af de helt urimelige rykkergebyrer, som offentlige instanser udsender til borgerne.

Gitte Seeberg (KF):

Dette lovforslag har til formål at fastsætte enkle regler for rykkergebyrer. Det er et forslag, som på en måde må siges at være overflødig, idet

der allerede findes regler i aftaleloven og markedsføringsloven, som sætter grænser for gebyrernes størrelse, men som på den anden side må siges at skabe klarhed over, hvor meget en erhvervsdrivende må tage i gebyr ved en debtors manglende eller forsinkede betaling.

Det Konservative Folkeparti finder, at det som udgangspunkt er godt, at der fastsættes enkle og overskuelige regler, så både debitor og kreditor ved, hvad de har at rette sig efter. Faste regler er procesbesparende. Der vil ikke være noget at føre tvist over, hvis reglerne er fastlagt pr. lov.

Ifølge lovforslaget skal reglen kun gælde i forbrugerkøb, hvilket vi kan tilslutte os. Det giver mulighed for i handelskøb at fastsætte gebyrer, som kan være afhængige af den enkelte branches kutyme.

Om gebyrer på 100 kr. i forbrugerkøb er det rigtige, vil vi gerne have lejlighed til at dyrke nærmere. Reelt taler vi jo ikke om 100 kr., men om 80 kr. plus moms. Det er vigtigt, synes vi, at dette gebyr også dækker de faktiske omkostninger, der er ved udsendelse af en rykker.

Der foreligger forskellige reaktioner i bilag 1, tror jeg det er, nemlig i de opsummerede hørings svar, men vi vil gerne have lejlighed til at studere hørings svarene nærmere.

Vi vil også gerne have lejlighed til, som også andre ordførere har været inde på, at se nærmere på, hvordan det offentliges gebyrpolitik er, altså forskellen på de retningslinjer, som gælder i dag vil jeg bede om bliver belyst, når forslaget overgår til udvalgsbehandling.

Alt i alt: Vi er positive over for forslaget, men vil gerne have lejlighed til at få de forhold, som jeg netop har omtalt, belyst nærmere, inden vi siger endeligt ja.

Anne Baastrup (SF):

SF er også grundlæggende positivt indstillet over for lovforslaget, men lovforslaget er begrænset, således som den tidligere debat jo viste.

Der er ingen tvivl om, at de udgifter, som folk pålægges, når det drejer sig om overskridelse af betalingsfrister fra det offentlige, er af ganske betydningsfuld karakter for de mennesker, der rammes af dem.

Dertil kommer også, at såvel Forbrugerklagenævnet som Forbrugerrådet jo har påpeget, at det her lovforslag lægger op til, at ved selv en meget lille gæld kan man komme af med et gebyr på 100 kr.

Vi agter derfor at få afklaret, om vi ikke kan stille ændringsforslag, således at der kommer en maksimering af rykkergebyrerne, for så vidt angår de offentlige myndigheder. Det ønsker jeg at sige allerede her ved førstebehandlingen, så vi ikke efterfølgende løber ind i spørgsmålet om identitet.

Dernæst agter vi også at stille et ændringsforslag, der svarer til Forbrugerstyrelsens og Forbrugerklagenævnets ønske om, at der skal være en sammenhæng mellem rykkergebyrets størrelse og gældens størrelse.

Men grundlæggende støtter vi lovforslaget.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti hilser vi det velkomment, at justitsministeren på regeringens vegne nu fremkommer med noget i hvert fald, der hjælper på den problematik, at borgere i høj grad bliver opkrævet nærmest skattegebyrer, som der er tale om, fordi for kommuner, for staten og for mange andres vedkommende er gebyrer jo blevet den indtægtspost sammen med finansindtægter, hvor man henter sine gode plustal fra, hvor man så på andre områder måske ikke længere kan få de provisioner og muligheder for indtægter, som man hidtil har haft.

Derfor er det et problem for borgerne, for der er jo kun borgerne til at betale de her gebyrer, at man i så høj grad bliver pålagt gebyrer. Dermed ikke være sagt, at borgerne ikke skal betale deres regninger til tiden. Det skal de helt sikkert. Men der kan være omstændigheder, der gør, at den enkelte borger ikke får betalt sin regning til tiden – han er ude at rejse eller på anden vis forhindret, og det vil være forkert, at man så på den baggrund kan udskrive det ene store gebyr efter det andet.

Derfor mener vi også, at når det nu har karakter af sådan en slags skat, som mere eller mindre rammer os alle sammen, så er det vigtigt, at man sikrer, at dette forslag også kommer til at gælde det offentlige område som sådan. Tænk på Københavns Kommune, der hvert år får ca. 40 mio. kr. ind på kontoen alene på grund af gebyrer.

Tænk også på, at hvis man får en parkeringsbøde i København, er den på 450 kr., men gebyret er første gang 250 kr., anden gang er det 250 kr., tredje gang er det 250 kr. Det vil sige, at allerede anden gang er man over det, man oprindeligt skulle have betalt i parkeringsbøde. Det er nogle ågergebyrer og nogle afgifter, skatter, som rammer rigtig mange borgere, ikke mindst i forbindelse med, at man rundtomkring i landet, det

gælder også i København, skærper parkeringsreglerne ganske, ganske alvorligt. Så der er grund til, at vi her fra Folketingets side ser på det.

Vi har hørt fra Forbrugerrådet, Forbrugerombudsmanden og andre, at der er problemer, og vi vil i Dansk Folkeparti i lighed med, hvad andre partier er fremkommet med, stille ændringsforslag til det her forslag, der betyder, at man for hele det offentlige område kommer ind under en regulering.

Reguleringen behøver efter vores opfattelse ikke at betyde, at beløbet skal være et specielt beløb, men beløbet skal være et beløb, som svarer til de omkostninger, der er ved at indkræve de pågældende gebyrer, som svarer til de omkostninger, der er ved, at den enkelte borger ikke betaler sin regning til tiden.

Det skal ikke være et beløb, som altid er 100 kr. eller 250 kr. Det bør svare til præcis de omkostninger, det er forbundet med i det offentlige og i staten, at den pågældende borger ikke får betalt beløbet. Og det er svært at forstå, at det beløb for manges vedkommende i dag er 250 kr. eller 100 kr. eller 200 kr. Det niveau, som gebyrerne er kommet op på, er urimelig højt, og derfor har det karakter af en skat, der rammer alle.

Vi hilser altså forslaget velkommen. Vi mener, det er et lille skridt i den rigtige retning, men der er brug for mere, og derfor vil vi også stille ændringsforslag under udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Til hr. Peter Skaarup vil jeg gerne sige, at det offentlige gebyrer i høj grad er reguleret i særlovgivning, og hvis de ikke er reguleret i særlovgivning, så er der den generelle lovgivning, der taler om de her 250 kr.

Derfor vil jeg gerne spørge: I hvilket omfang har Borgerrepræsentationen for Københavns Kommune ændret på de ting i retning af det, som hr. Peter Skaarup foreslår her? Endelig vil jeg også godt spørge: Det provenutab, som det offentlige måtte få ved at ændre satserne som beskrevet af hr. Peter Skaarup, har hr. Peter Skaarup nogen opfattelse af, hvilken størrelsesorden det er – det bliver milliardbeløb – og hvem der skal dække det?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Til oplysning for hr. Per Kaalund er det sådan, at der ikke er foretaget væsentlige ændringer i

gebyrfastsættelserne i Københavns Kommune, og det er uanset den debat, der har været.

Derfor er der også grund til, at man også i Københavns Kommune og også i andre kommuner ser på det. Jeg ved, at hr. Per Kaalund også har en fortid i den kommunale verden. Rundtomkring er der sandelig brug for, at man ser på de her ting, og kommunerne kan også selv gøre noget ved det.

I det omfang de fastholder, at det skal være sådan en slags ekstra skat, der skal finansiere det kommunale budget, er der også grund til, at vi her fra Folketinget udstikker nogle retningslinjer, der gør, at man ikke opkræver rene ågergebyrer, som der er tale om i dag.

Med hensyn til hvor de penge skal komme fra, er det jo op til hver enkelt kommune, når det er kommunernes udgifter, der er tale om. Det er op til staten at finde de penge. Vi har gentagne gange anvist gode muligheder for at finde sådanne penge. Og det skal vi da gerne gøre igen, hvis hr. Per Kaalund ønsker det her i dag. Men det hører nok en anden debat til, end lige den vi har i dag.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Kan hr. Peter Skaarup bekræfte, at Fremskridtspartiet, som hr. Peter Skaarup var medlem af, da den nugældende lov blev vedtaget, stemte for dette gebyr på 200 kr. for gæld til det offentlige?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg aner ikke noget om, hvad Fremskridtspartiet har gjort. Jeg kan ikke se, hvad det vedkommer sagen.

Sonja Albrink (CD):

Det her forslag kan man faktisk have mange forskellige indgangsvinkler til. Man kan vælge den korte og meget kontante og sige, at folk jo bare kan betale deres regninger til tiden, og hvis de ikke gør det, må de selv ligge og rode med deres problemer.

Set ud fra en isoleret juridisk synsvinkel er der vel næppe noget retsligt behov for en indførelse af de her regler, for det forholder sig jo sådan, at hvis ikke en gebyropkrævning tilfældigvis følger af en kutyme, som kreditor i øvrigt har bevisbyrden for, men som domstolene alligevel ikke er bundet af, så er der faktisk kun tre muligheder: rykkergebyrerne kan være hjemlet ved lov; de kan være aftalt af parterne, eller de kan

også følge af de såkaldt almindelige retsgrund-sætninger. Så der er altså rent faktisk retslige grænser, som også dækker størrelsen af rykker-gebyrerne.

I CD er vi alligevel enige med regeringen i det her udspil. Det skyldes måske, at tingene funge-rede på én måde i praksis, hvor der desværre ses et ikke ubetydeligt misbrug. Og umiddelbart synes vi også, at forslaget om en maksimums-grænse på 100 kr. for højst tre rykkerskrivelser, som skal være sendt med mindst 10 dages mel-lemrum, lyder meget fornuftigt. Det giver jo for-brugerne den nødvendige gennemsigtighed, og umiddelbart må man vel kunne formode, at de 100 kr. er tilstrækkeligt til at dække de faktiske omkostninger, som er forbundet med de udsen-delser af en rykker.

Men hvorfor stoppe her? Hvorfor kigger vi ikke lidt nærmere på det offentliges anvendelser af rykkergebyrer? Ganske vist er der en lov ved-rørende kommuners og amters opkrævning af rykkergebyrer og morarenter vedrørende disse offentlige ydelser, men den dækker dog næppe al offentlig virksomhed, hvor rykkergebyr bruges, og den tilsidesættes, så vidt jeg har hørt fra andre sider.

I øvrigt bør man nok under alle omstændig-heder tage fat i den lov, hvis dette her lovforslag vedtages. Loven om offentlige rykkergebyrer og morarenter hjemler nemlig gebyrer på op til 250 kr., og hvis private kreditorer kun skal have lov til at opkræve 100 kr., hvorfor skal offentlige myndigheder så have lov til at opkræve 250 kr.?

Jeg køber i hvert fald ikke uden videre Justits-ministeriets argument i lovforslaget om, at det offentlige jo som oftest ikke har den privates mulighed for at afbryde forholdet til skyldne-ren. Det er da sikkert rigtigt, men det offentlige har så til gengæld betydelig bedre mulighed for at inddrive gælden.

Alt i alt er vi positive over for forslaget, men vi vil, som andre ordførere også har udtalt, gerne have det til også at gælde på det offentlige område.

Gunhild Husum (RV):

Jeg skal som stedfortræder for Det Radikale Venstres retspolitiske ordfører, fru Elisabeth Arnold, fremføre følgende:

Lovforslaget drejer sig om at gøre det muligt at fastsætte et loft over, hvor høje rykkergebyrer og inkassogebyrer man kan kræve i forbruger-forhold.

Forslaget har til formål dels at beskytte for-brugere mod urimelig høje gebyrer, dels at ska-be en klarere retsstilling. Gode og fornuftige til-tag, som Det Radikale Venstre fuldt kan bakke op om.

Lovforslaget har været sendt i høring og er blevet overvejende positivt modtaget. Vi har dog noteret os, at bl.a. Realkreditrådet har for-holdt sig kritisk og anmodet om foretræde for Retsudvalget. Dette og det øvrige udvalgsarbej-de ser vi frem til.

Det, der for Det Radikale Venstre er det cen-trale, er, at man ved dette lovforslag søger at be-skytte forbrugerne og sikre en større gennem-skuelighed i lovgivningen, hvorfor vi da også gerne støtter det fremsatte forslag.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten er selvfølgelig helt enig i, at der bør være en lovgivning på området, men vi er ikke helt enige i lovforslaget, som det er udfor-met, og vil i den forbindelse bl.a. henvise til nog-le af de indvendinger, der er kommet fra For-brugerklagenævnet.

Vi er fuldstændig enige i, at vi skal opretholde den gældende retstilstand, nemlig at der kun kan opkræves gebyrer, hvis der er en aftale mel-lem parterne om det, at man ikke bare her og nu siger, at alle kan opkræve gebyrer, uanset om det er aftalt på forhånd.

Vi er ikke helt enige i gebyrets størrelse. Jeg synes, at det, der blev sagt af Venstres ordfører, var meget fint, nemlig at det højst må gælde for et gebyr, at det ikke kan overstige gældens stør-relse. Det synes jeg er lidt interessant at regne lidt på, men under alle omstændigheder bør det være sådan, at et gebyr ikke må overstige udgif-ten til at udstede rykkeren.

Der mener jeg, at der er et godt gammelt prin-cip, som har været gældende hidtil, når man har behandlet forslag om rykkergebyrers størrelse, nemlig at det ikke må være noget, man kan tjene penge på. Det skal kun dække udgiften. Og der mener jeg, at 100 kr., selv om man kan sige, at det er 80 kr. plus moms, er for meget.

Jeg mener, at vi skal ind og kigge på, om det kan sættes ned, men det er i hvert fald to af vo-res hovedindvendinger imod forslaget.

Jeg har været inde på det i de korte bemærk-ninger, og stort set alle andre ordførere end So-cialdemokratiets ordfører har været inde på det som et problem, at vi ikke har en tilsvarende re-gulering vedrørende det offentlige område, eller rettere sagt, at dér har vi en regulering, der er en

ren pengemaskine, hvor man netop kan, og hvor formålet er at kunne tjene penge på rykkergebyret. Hvor det diskuteres og indbudgetteres i kommunernes budgetter som en indtægt, at man sætter rykkergebyret op. Der mener jeg, og det tror jeg der er et flertal i Folketinget for, når det kommer til stykket, at vi også er nødt til at gå ind og kigge på og regulere det.

Jeg tror ikke, at det klares ved ændringsforslag til det forslag, der ligger her, men skulle der komme et sådant, og hvis det er i overensstemmelse med alle de regler, der er for, at der skal identitet mellem det, der her er fremsat og diskuteret, og det, vi til sin tid vedtager, så stemmer vi selvfølgelig for et ændringsforslag, det er klart.

Men for at være helt sikre på, at vi kommer videre med debatten og ikke roder os ind i en eller anden gang juristeri, så vil vi genfremsætte det beslutningsforslag, vi havde i sidste samling, om, at der er et maksimalt loft over de gebyrer, som kommuner må opkræve.

Jeg tror, at når Socialdemokratiet får tænkt sig om, så vil man dér indse det, når der er eksempler ude i oplandet, der viser, at en forglemmelse på grund af flytning af at betale en regning til en kommune i løbet af 26 dage medfører gebyrer af forskellig art på i alt 800 kr. – 800 kr. ekstra oveni for én regning, der er glemt nogle få dage. Der er den enlige mor ovre i Jylland, der i løbet af kort tid lige pludselig fik regninger, altså gebyrer, på i alt 550 kr.

Det kan Socialdemokratiet under ingen omstændigheder mene er retfærdigt og rigtigt, og derfor tror jeg, at når vi kommer til at behandle Enhedslistens beslutningsforslag på området, så vil det nok vise sig her Folketinget, at der vil være et flertal for at lave om på det, der er i dag er tilstanden.

Så er det fuldstændig rigtigt, som det fremhæves af Venstre, at det givetvis vil udløse et krav fra kommunerne, lige præcis fordi man i sin tid har aftalt, at her får kommunerne ret til at opkræve gebyrer, som er en ren indtægt, altså ikke bare dækkende udgiften for rykkeren. Derfor vil kommunerne nok komme og sige, at så skal de have nogle penge over bloktilskuddet, men så må vi være indstillet på at betale det, for det kan ikke være rimeligt, at kommunerne skal finansieres via for høje gebyrer.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg går ud fra, at hr. Frank Aaen også kan kigge tilbage og se på, at da gebyrloven for det offentlige blev vedtaget, da var det et stort set enigt Folketing, der vedtog den. Så er der gået det her antal år, og så kan der måske være anledning til at kigge på nogle ting, det vil jeg ikke afvise. Men for så vidt gælder de enkelte tilfælde med administrationerne af disse ting her, så mener jeg klart, det ligger i det kommunale selvstyre.

Da den opstramning kom i forhold til gebyrer på gæld til det offentlige, daginstitutioner, vandregninger, og hvad ved jeg, da fik det offentlige rent faktisk en stor sanering af alle disse gældsposter, og det gav faktisk et merprovenu i størrelsesorden 3 mia. kr. Og jeg vil gerne spørge hr. Frank Aaen, om hr. Frank Aaen har gjort sig nogle tanker om, at hvis man vendte tilbage til den mere løse gældsopkrævning i forhold til borgerne, så vil der igen opstå et stort provenutab i milliardklassen. Hvor skal de penge i givet fald komme fra?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er fuldstændig korrekt, at for 10 år siden blev der af et enigt Folketing vedtaget et rykkergebyr på 200 kr. vedrørende opkrævninger i kommunerne. Enhedslisten var dengang ikke i Folketinget og kunne derfor ikke stemme imod. Vi havde selvfølgelig gjort det, akkurat som vi stemte imod, da man forhøjede gebyret til 250 kr.

Men jeg mener nok, at efter 10 års erfaringer burde man vel kunne kigge på det, og i de 10 år er der faktisk sket en hel del andet, nemlig forbedret mulighed for at inddrive gælden. Det offentlige kan jo i modsætning til private, der har gæld, der skal inddrives, gå ind og tage pengene selv. Det kan kræve lønindholdelse, nedsætte børnechecken, alt muligt kan man gøre. Og det er det, der er baggrunden for, at gælden er faldet så meget, for det er jo ikke alle kommuner, der udnytter muligheden for at kræve gebyr på 250 kr. i den første rykker.

Jeg tror ikke, at der er den sammenhæng. Det er opdrivelsesmetoderne, der er baggrunden for, at gælden er faldet meget. Jeg tror overhovedet ikke, det er rykkergebyrets størrelse, der har en betydning. Rykkergebyrets størrelse er først og fremmest en indtægtskilde. Det er en særskat. Jeg synes, det er et dårligt sted at lægge en særskat.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er positiv over for det fremsatte forslag, som vil lægge et loft over de gebyrer, som det er muligt at opkræve i forbindelse med rykkerskrivelser.

Som det også er fremgået af debatten her i dag, så er anvendelsesområdet jo begrænset, og derfor vil jeg godt sige, at det også fra Kristeligt Folkepartis side er helt afgørende, at de offentlige myndigheders opkrævning af rykkergebyr også kommer ind under lovens anvendelsesområde.

Det ønsker vi at komme med ændringsforslag om, eller vi kan gøre det sammen med andre partier i forbindelse med andenbehandlingen som sådan, for først da får vi efter min mening ikke bare rimelige forhold, når det gælder rykkergebyrer på lovens anvendelsesområde, men også i forhold til offentlige myndigheders rykkergebyrer.

I den forbindelse kommer vi selvfølgelig ikke uden om at skulle diskutere størrelsen og rimeligheden af de forskellige gebyrer. Det må være en vigtig del af en diskussion, som også kan føre frem til ændringsforslag, som kan komme til behandling her i Folketinget ved andenbehandlingen.

Vi vil også godt se på nogle af de bemærkninger, som forskellige høringsparter har gjort i den forbindelse, bl.a. Forbrugerrådet, men det helt afgørende for os er sådan set, at offentlige myndigheders rykkergebyrer kommer ind under lovens anvendelsesområde, så vil det for alvor være rimeligt for nu at bruge et udtryk, der allerede har været brugt nogle gange i dag.

Tom Behnke (FRI):

Frihed 2000 kan ikke støtte lovforslaget, og det er der flere gode grunde til.

For det første er det vores opfattelse, at hvis man overhovedet skal ind og lægge et loft over, hvad private må opkræve, så er det loft, der er lagt her, for lille. Der er i øvrigt også det problem med det, at man har sat det til at være 100 kr. inkl. moms. Hvilken betydning får det i det øjeblik, hvor momssatserne bliver ændret? Ja, så får det konsekvens i forhold til, hvad virksomhederne får ind på deres konto for de omkostninger, de har haft med at sende rykkerne ud. Det omtaler man ikke.

Det andet, man ikke omtaler, er, at de 100 kr. nu er skrevet ind i loven som et fast beløb, og jeg har ikke kunnet finde hverken i lovforslaget her eller ved studier i øvrigt, men det kan være, at

ministeren kan rette mig, hvor man laver en pristalsregulering af det beløb. Det vil sige, at det til evig tid er 100 kr., og hvis det skal laves om, så skal forslaget op i Folketinget igen. Det er ikke hensigtsmæssigt. Det kan være, jeg tager fejl, det kan være, jeg har overset det, men i så fald burde ministeren måske have skrevet det i forslaget.

Men hele princippet om, at Folketinget skal blande sig i, hvilket forhold private virksomheder har over for private kunder, og hvad de har tænkt sig at lægge på af gebyrer, er forkert. Det skal Folketinget ikke blande sig i.

Der er en ganske udmærket retspraksis, som beskriver, hvordan det her skal være, hvad der er rimeligt, og hvad der ikke er rimeligt, og derfor er der absolut ingen grund til, at Folketinget blander sig på det her område. Folketinget skal blande sig så lidt som overhovedet muligt i det forhold, der hedder handel mellem private borgere eller mellem private borgere og firmaer.

Det andet, som jo også springer i øjnene og skærer i ørerne, også under debatten her i dag, er det forhold, at på det private område mener Folketinget, der skal være et loft på 100 kr., men på det offentlige område er loftet væsentlig højere. Og så kan man spørge: Er det så meget dyrere at administrere at sende en rykker ud i det offentlige, end det er i det private? Det er jo interessant, hvis man vil erkende det. Det vil man selvfølgelig ikke.

Derfor er det urimeligt, at der er den forskel, at det for private kun må være et meget begrænset beløb, hvorimod der for det offentlige stort set ingen loft er over, hvor meget man må opkræve i gebyr. Det er vi generelt modstandere af. Hvis der skulle have været rimelighed i det her, så skulle ministeren samtidig have fremsat forslag om, at de offentlige gebyrer blev sat på samme niveau som de private gebyrer. Hvis man altså vil have, at der skal være loft over.

Som det jo fremgår af det, jeg har sagt, er der flere grunde til, at vi ikke være med. Den ene er, at vi ikke mener, at det offentlige skal blande sig i private anliggender. Den anden er, at lovens tekniske udformning ikke holder. Det tredje er, at et gebyrloft på 100 kr. – hvis det overhovedet skal være der – er alt for lille, og det er problematisk, at det endda er inkl. moms. Og så er der det forhold, at man altså mener, der er en væsentlig forskel på, hvad det koster for det offentlige og det private at sende rykkergebyr ud.

Det er i det hele taget et rigtig dårligt lovforslag, og det kan vi ikke støtte.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til det store flertal af Folketingets partier, der har tilkendegivet en positiv tilslutning til det her lovforslag om ændring af lov om renter ved forsikret betaling m.v., der nu lægger et loft over de rykkergebyrer, som kan tages i forbindelse med forbrugerforhold. Det er et loft, der også er med til at skabe en klarhed i retsstillingen på området.

Når hr. Tom Behnke her til slut siger, at der er fuld klarhed både over klagenævns- og domstolspraksis på det område, så er det i hvert fald noget, som jeg vil betvivle, og som det også fremgår af lovforslaget at vi i Justitsministeriet betvivler, altså at der i dag er helt klarhed over klagenævns- og domstolspraksis.

Der er altså usikkerhed både for forbrugeren i forhold til, hvad man skulle betale i forbindelse med rykkere, og der er også en uklærlighed for erhvervslivet, og her skaber vi med loven klarhed både for forbrugerene og for de erhvervsdrivende.

Det er jo noget, som Forbrugerombudsmanden har forsøgt at lave en vejledning om, og som skulle regulere det her, uden at Folketinget nødvendigvis skulle blandes ind i det. Det forsøgte Forbrugerombudsmanden så sent som i 1999, og det viste sig efter forelæggelse af den vejledning, som Forbrugerombudsmanden havde udarbejdet, at han ikke udsendte vejledningen, fordi han efter drøftelser med en række brancheorganisationer ikke kunne forvente, at vejledningen ville blive efterlevet af erhvervslivet og af de erhvervsdrivende.

Det er så baggrunden for Forbrugerombudsmandens henvendelse til mig og til Justitsministeriet, som så har gjort, at vi fra regeringens side har valgt at skabe klarhed i tingene, og den klarhed er jeg glad for at et flertal i Folketinget vil være med til at sikre.

Mange partier har benyttet lejligheden i dag til at omtale en helt anden lov, nemlig den lov, der regulerer gebyrer for det offentlige, primært for kommuner og for amterne. Det er jo en lov, som Folketinget har vedtaget, og som bærer titlen »Lov om gebyrer og morarenter vedrørende visse ydelser, der opkræves eller inddrives af amtskommuner og kommuner.«

Loven blev vedtaget, som hr. Per Kaalund var inde på det, af Folketinget i enstemmighed i 1991, og her blev der givet mulighed for, at kommunerne kunne kræve et gebyr op til 200 kr. Det er så senere blevet forhøjet ved vedtagelse her i Folketinget til 250 kr.

Det er klart, at skal det ændres, så skal det foregå ved lov. Det har i øvrigt været drøftet med den minister, der har ansvaret for den lov, nemlig indenrigsministeren, så sent som i foråret sidste år, mere præcist ved førstebehandlingen af et beslutningsforslag fra Enhedslisten, nr. B 121, den 4. april. Og jeg kan i det hele henvise til de bemærkninger, som indenrigsministeren gav i forbindelse med beslutningsforslaget fra Enhedslisten.

Der blev altså ikke afgivet betænkning under udvalgsbehandlingen af Enhedslistens beslutningsforslag, og de partier, der i dag har tilkendegivet, at man ønsker ændring af loven, havde jo så haft mulighed for at tilkendegive deres synspunkter, da loven blev behandlet her.

Der er en række partier, der åbenbart har fortrudt den tilslutning, man gav til loven i 1991. Og der er også partier, der så sent som i 1997 bidrog til at hæve loftet over de kommunale og amtskommunale gebyrer til 250 kr., som må have fortrudt det. Det skal jeg selvfølgelig ikke klandre nogen for, man kan selvfølgelig fortryde det bidrag, man giver.

Jeg skal sige, at der selvfølgelig er en række økonomiske konsekvenser forbundet med at fortryde sin holdning. Jeg kan sige, at aftalen med de kommunale organisationer i 1991 betød, at der blev opregnet et samlet provenu på 130 mio. kr. af den første lov, og at der i forbindelse med, at man hævede loftet i 1997, blev indregnet en merindtægt på ca. 40 mio. kr. Og man må i dag efter beregninger i bilag, der er optrykt i Folketingets Kommunaludvalg, bilag 2 til B 121, svar på spørgsmål 1, påregne, at kommunerne i dag har en provenuindtægt på 170 mio. kr., hvoraf 35 mio. kr. modregnes i de kommunale bloktilskud.

Der er altså tale om, at kommunerne i dag har et samlet provenu på 135 mio. kr. Så der er altså en klar økonomisk side af det her også.

Men for de private, for forbrugerne, bliver der nu skabt en klarhed, sådan som vi har på det offentlige område, for der er der klarhed, der er en klar retstilstand, der er et loft på 250 kr. Nu indfører vi et loft for det private, som for tre rykkergebyrer samlet set ikke kan overstige 300 kr. Den sammenhæng er der som sagt så også i tingene. Der skabes altså også en klarhed i retsstillingen for det private område.

Man kan, som hr. Knud Enggaard var inde på det, drøfte niveauet for gebyrer på det private område, og man kunne lave forskellige andre modeller end den, som ligger i lovforslaget her.

Man kunne lave et variabelt gebyr afhængigt af, hvor stort et beløb kreditor har.

Det er klart, at det skaber så ikke den gennemsnitlighed, som jo også er tilsigtet her for forbrugerne og for de erhvervsdrivende. Et enkelt gebyrs niveau på 100 kr. er gennemsnitligt og til at administrere for alle parter.

Så vi ser frem til med de positive tilkendegivelser over for lovforslaget, at det får en positiv gang gennem udvalgsbehandlingen. Vi skal gøre, hvad vi kan for at bidrage til opklaring af de mere teknisk betonedede og de faktuelle oplysninger, udvalget måtte ønske.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg synes, det var interessant at høre ministerens forklaring om, hvilke budgetmæssige problemer det kunne give kommunerne, hvis man lavede tilsvarende begrænsninger i gebyrpolitikken, for der går justitsministeren og kommunerne så åbenbart ud fra, at folk ikke overholder betalingsfristerne. Man budgetterer simpelt hen med, at folk afleverer deres skemaer for sent. Man budgetterer med, at folk betaler deres regninger for sent.

Er det ikke en sølle måde at få budgetterne til at hænge sammen på, at man simpelt hen regner med, at folk ikke overholder reglerne? Eller lad mig stille et præcist spørgsmål: Hvad vil man gøre den dag, reglerne bliver overholdt, den dag, adfærdsreguleringen betyder, at folk betaler til tiden? Hvor vil man så skaffe pengene fra til det store hul, der kommer i både kommunale og andre offentlige budgetter? Det synes jeg da er et interessant spørgsmål at få besvaret af justitsministeren, når man ligefrem budgetterer med, at folk ikke overholder reglerne.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg skal blot minde hr. Behnke om, at hr. Behnke i 1991 stemte for loven om de kommunale og amtskommunale gebyrer. Hr. Kim Behnke kan jo selv erindre sig, hvilket økonomisk grundlag hr. Kim Behnke havde for den stemmetilkendegivelse, hr. Behnke kom med i 1991, nemlig at stemme for.

Jeg skal i øvrigt sige, at det gjorde alle i Fremskridtspartiet i 1991, også dem, der i dag har svært ved at erindre sig deres politiske tilknytningsforhold i 1991. Jeg tænker her på hr. Skaarup, som har glemmt, hvor det er, man kommer fra. Det kan være, man er flov over det, jeg skal

ikke kunne sige noget om, hvad der ligger bag. Ja, hukommelsen kan være kort, og nogle siger, at den er specielt kort i politik. Det fik vi måske bekræftet her ved behandlingen i dag.

Det, jeg oplyste om her, var de provenumæssige beregninger i det mellem staten og kommunerne. Dem kender hr. Behnke bedre end så mange andre her i Folketinget efter mange års medlemskab af Finansudvalget, det såkaldte DUT-princip, det såkaldte totalbalanceprincip, sådan at når staten lovgiver, så der gives mulighed for at få merindtægter, skal det indgå i de kommunaløkonomiske aftaler. Og modsat, når staten påfører kommunerne udgifter, så er der en mellemregning, der går den modsatte vej, hvor staten må betale til kommunerne og amtene. Det er den provenumæssige opgørelse.

Det er klart, at man kan regne på, at hvis det er sådan, at alle betalte deres udestående hos det offentlige til tiden, ja, så ville kommunerne, amtene, det offentlige have renteindtægter af den betaling, man får ind til tiden, som så kan stå i banken.

Så der er også her en renteberegning, som kræves, for at man kan opgøre, hvad konsekvensen af en sådan regneøvelse vil være. Den vil jeg spare hr. Behnke og øvrige tilhørere at foretage her som frihåndstegning fra Folketingets talerstol, al den stund at det vedrører en lov, som vi slet ikke har til behandling i dag. Men formanden har været meget liberal i forhold til, at vi kunne kommentere en anden lov, og det har jeg så også tilladt mig i min besvarelse.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg skal da kvittere for ministerens historiske erindring. Min er tilsvarende lige så god, jeg husker udmærket, hvilket parti jeg tilhørte i 1991, og jeg husker da også, hvad jeg stemte for og imod i Folketinget i 1991.

Men det, vi jo har oplevet siden da, er, at ganske mange kommuner misbruger reglerne vedrørende antallet af rykkerskrivelser osv., der bliver sendt ud. Det er jo det, Forbrugerrådet bl.a. gør opmærksom på, nemlig den frekvens, der er i udsendelse af gebyrskrivelser osv.

Dermed være ikke sagt, at jeg fortryder, hvordan jeg stemte i 1991, men jeg er, som vi politikere jo helst skal kunne, blevet klogere, efter at jeg har set, hvordan loven er blevet brugt.

Men ministeren svarede jo ikke på det spørgsmål, jeg stillede, nemlig: Hvad er formålet med

at opkræve de her gebyrer? Er det at dække de faktiske omkostninger, eller er formålet med at opkræve gebyrerne, at man får en ekstra skat? Altså man budgetterer med, at folk bliver jo nok alligevel ved med at betale for sent. Det har også relation til det lovforslag, vi har til behandling, for alle de argumenter, ministeren brugte omkring renter osv., må jo også gøre sig gældende for private virksomheder.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg synes, hr. Behnke gør sig unødige bekymringer. Altså for det første går jo nogle af pengene til administration, rykkergebyrer, porto, arbejdskraft, papir osv.

Men for det andet, hvis hr. Behnkes tanker var bare en smule konsekvent, så kunne han jo også stille det spørgsmål: Hvad hvis det lykkes en dag at få alle mennesker i landet til at opføre sig med at ryge, hvordan ville man så fylde det hul, der derved ville opstå i kassen? Og det gælder mange, mange andre ting. Det bliver så den tids problem.

CD er jo, som vores ordfører har sagt, bestemt heller ikke tilhænger af overgebyrer, som er urimelige, og som får en ren skattekarakter, men selve bekymringen, hr. Behnke her har givet udtryk for, er aldeles overflødig. Jeg vil sige: Den tid, den sorg.

Formanden:

Det forekommer mig, at vi er godt på vej ind i udvalgsarbejdet, og derfor forestiller jeg mig, at forhandlingen meget hurtigt afsluttes. Vil hr. Kaalund bidrage til det?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Hr. Kim Behnke spurgte jo i sit indlæg justitsministeren om, hvad kommunerne ville gøre den dag, alle gode borgere og andre borgere betalte deres skyldigheder til kommuner og amter, så fik man jo et provenutab som sådan.

Jeg tror helt givet – og vil spørge, om hr. Kim Behnke ikke er enig i det – at kommunerne ville være lykkelige for at være fri for at få dette provenu af gebyrerne og tværtimod få deres udestående fordringer hjem.

Formanden:

Og hermed sluttede forhandlingen i denne omgang, fordi der som sagt ikke er flere, der har bedt om ordet.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 61:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af frameldingskupon for bidrag til politiske partier.

Af Tom Behnke (FRI) m.fl.

(FremSAT 1/12 2000).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Beslutningsforslaget fra Frihed 2000 indebærer, at regeringens skal fremsætte forslag til ændring af lov om private bidrag til politiske partier og offentliggørelse af politiske partiers regnskab. Forslaget skal gå ud på en afskaffelse af den gældende ordning om, at medlemmer af visse foreninger, herunder fagforeninger, kan blive fritaget for over deres medlemskontingent at betale bidrag til politiske partier eller partipolitiske formål i øvrigt.

Den gældende ordning går som bekendt nærmere ud på, at de foreninger, der er omfattet af loven, én gang om året skal sende deres medlemmer en blanket, der indeholder en erklæring om en sådan fritagelse. Underskriver medlemmer erklæringen og sender den til foreningen, må foreningen ikke anvende medlemmets kontingent til de nævnte partipolitiske formål.

Der er vist en god portion provokation, tror jeg jeg vil tillade mig at sige her ved førstebehandling af det fremsatte forslag fra Frihed 2000. Mig bekendt har medlemmerne af Frihed 2000 ligesom regeringen i mange år været tilhængere af, at medlemmer af foreninger selv